

שיר השירים אשר לשלמה. כפי המשנה לרמב"ם פ"ז דגדרים משנה ד' גנים שארי טועה כתב ח"ל דע כי בלשונינו כשיתחבר שם האחד עם הרבים, הרי הוא מורה על הכלל ועל הפלגה דרובו כגון הכל הבנים, שיר השירים, ואם אמר דג גנים כלל המין כולו באיזה ענין שיהיה עכ"ל ע"ש. באמת יש לפקפק ולחלק בין דג דגה והכל הבנים ובין שיר השירים שנאמר בזה הידיעה שיר של השירים ואלו כתיב שיר שירים הי' דומה לדג דגה והכל הבנים וק"ל — מ"מ נראה כי שהפיה קיבץ בקהלת דיעות כל הפילוסופי המתחכמים בספרותיהם לא נותר דבר ש"כ נקרא הכל הבנים, וקיבץ בשיר השירים תכלית כל הקדושת כלה לבנות מתרפקת על דודה, ושוב חיבר ספר משלי להזכיר מאשה זרה ככרי"ה הם הבני קהלת וללנות ולנרז למלאו אשת חיל שכשיר השירים ומי זוכה למלאו תכליתה ש"כ סיים אשת חיל מי ימלא כי רחוק מפנינים מכרה — והנה ראה אמר בקהלת (ה' ח') ויחרון ארץ בכל היא מלך לשרה נעבד, השפיל כבוד המלך השם עד לארץ ופשאו עבד לשרה, ובשיר השירים הנביאו עד למפלה

וכיים האלף לך שלמה מלכותא דארעא כפי מלכותא דרקיעא כדמפורש פי' שבעת העדות וברמזין סוף שה"ש, ומאחיים לנוטרים את פרוי המנה שריו וחכמיו—שמענה ואתה דע לך. כי יתרון ארץ ככל היא ושדה המצר היינו הכדור בכללו הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם, והאדם מושל בכל הוא בעל הארץ והשדה, זורע וחורש וקולר ויוטע ומגדל ומולט גוז טווה ורוקם, והיינו הארץ וישובה ואחז"ל פ"י"ע [שבת פ"ה]. בני שעיר החורי חורי ושב הארץ שהיו צקאים בישובה של הארץ והם עיקרי הארץ ואילו לא הם ארץ עולם, ואחריהם וקרובתם להם כמוהם כל בעלי המלאכות המתקיים כלים לחרוש לזרוע לנזח ולטוות, או המתקיי המאכלי והמלבושים ובאלה נתישבה הארץ ולא לר"ך יותר — ואחריהם ופחותים מהם, והמדומה שגדולים הם השלוחים המכונים סוחרים, והוא כי מי שר"ך לאכול הי' לר"ך לשלוח כמה שלוחים להביא לו המאכלים ממקומם ואפשר אפי' מכמה פרסאות והלר"ך מלבוש היה לר"ך כמה שלוחים להביא אמר ממקומו ופשתים ממקומו והלר"ך מלבוש כגון זהב כסף משי וכדומה והי' לר"ך לכל זה הרבה שלוחים, ע"כ באו השלוחים הכוללים, והמה אינם יודעים לא לזרוע ולא לחרוש לא לטוות ולא לחרוז אך הם שלוחים הכוללים זה שליח לבני עירו להביא תבואה ממקומות הרבה שיהיה באזורו מלוי תבואה לכל קונה והוא שליח לחרש שטפה וקטן אשה עבד ושפחה וכל הלר"ך איפה אי מדה חיטים והיה לר"ך לילך למרחוק הולך פתה לבית אורזו של זה שהי' שלוחו והי' הקטן השוטף הוא משלהו וליקח ממנו מדה קטנה של תבואה, וכן בשפתן

ואמר חשב וכסף וכל דבר, ואלו הסוחרים אינם מסגנים בעולם כלום ולא יודעים לסגל אלא שלוחי העולם הם והם הפחותים והמשכים גדולים והשונים, ואחריהם והפחותים מהם שליח שליח, הם השולחיים המכונים באנקיעה שאפילו סחורות הסוחרים אינם מניינים אלא הם שלוחי הסוחרים להמליח להם מעות או להמליח מעות שלהם לרחוקים מעבר לים כדופו והם פחותי פחותים בישוב העולם ונחשבים לגדולי גדולים בעולם, ופ"כ"ם בהר"ל נתיישב כל העולם על כוריו זיונו ויפיה לולא כסף אויב העול השולט בעולם כמדה ובמשקל ובמנין ונפ"שו רמ"אם ונחלים וחומסים ש"כ היו לריכים לנוטרי כרמים, הם השירים היושבים על מדין דיני גזילות ונזירות וטוטריות להכות לפנות ולשטוט בין איש לרעהו והמליינים בינם לבין העם והם הגדולים אשר אימתם מוטלת על הבריות וכוהרים ומשתחווים להם, ולענין קיום העולם בעלמנו אינם אפי' כשליח שליח הר"ל אלא שהם שומרים מכל עול והפול מגביה אותם גבוה מעל גבוה, והיה די בזה בשיב המדינה, אך יש לחוש לכי מדינה אחרת שכנייהם או מלכס יפשוטו אל המדינה זו ויגזלו מהם ארנ"ס ואנשיהם ע"כ הולרכו להסמיד חיל לנ"א ושרי לנשיהם לאלפים ולרצבות מלומדי מלחמה איש חרבו על ירכו והם השונים וגדולים מן הראשונים ואינם צקאים אפי' במשפטי ומוסי הארץ אלא ללחום להרום ולאבד כל חיל ונוי הנרים בני מדינה זו ואלו היה האמת שולט בעולם ולא ישא גוי אל גוי מרכ ולא היו יראים אלו מגזילותם של אלו ואלו מאלו לא היו לריכים לזה כלל אך השת"א דליכא קושטא בעלמא, הרי הם גדולי עולם, והמלך המושל בגזרתו עולם ומשגיח על כל הר"ל לרכו מרובי

לפרנס כל שני מיני שרים ומייליכם, ולר"כ. ציטו וכבודו כי רב ומאין יבוא כל זה, וכל אלו הכל אינם לא זורעים ולא חורשים ע"כ יש ויש שרים אחרים גדולים מן הראשונים שאינם לא לוחמים ולא שופטים והם ריעי המלך ויועזיו משנהו ושלישיו המתחכמים אך להוליא הולאות הר"ל מבני הארץ ולהטיל עליהם מסים ועל סחורתם ועינים סוף כל סוף יתרון ארץ ככל היא ומלך לשדה נעבד ואין לפרש יותר כי הוא מוכן מאליו — אך זהו מלך הנעבד לשרה האמור בהבלי קהלת — ק' לאלקינו כל הכל הזה למי אם לא תכליתו דת הי' המקודש ושומרו והמתקדשים והמטהרים באמת בחלרות בית הי' אשפי שדי להם צקב חרובין מ"מ להם כימנה הארץ ובשצילם נכרא העולם ומלואו [כשבת ל"ז] וישבו כסאות למשפטי הי' ואלקים לנ"ב בעדת אל ומלך יושב על כסא הי' להחזיק הדת ולהעמיד התורה ולומדיה למען ינחלו ב' העולמות זה המלך לדת נעבד ולא לשרה, והוא מושל יראת הי' גחר והוא מצטנ והוא גחר והי מקיים ולזה סיים שיר השירים נתן את הכרס לנוטרים למלכי כל עם ועם, איש יביא כפריו אלף כסף ללרכי ביתו וכבודו, אבל האלף לך שלמה הוא מלכותא שהוא כעין מלכותא דרקיע המעמיד הדת על תילו ומאחיים לשריו וחכמיו ומי הם אלו היושבת בגנים בניש של מפלה ובהמ"ד של מטה חברים מקשיבים לקולך השמיעיני, והי לך מה בין מלך הבליים למלך השירים: